

til dette. Derfor kan man godt være tilhænger, men at anvende formuleringen, jf. beslutningsforslagets bemærkninger side 2, spalte 1, 1. afsnit: »Dette forbud føjer sig til de tidligere gennemførte sanktioner i medfør af FN's sikkerhedsrådsresolution 1160 af 31. marts 1998, der er vedtaget med henvisning til FN-pagtens kapitel VII« er endnu et eksempel på den »orwelliske sprogbrug«, der har udviklet sig i denne krig, som ikke må kaldes en krig.

Hvem skal de danske skibe standse? Skibe fra de lande, der har tilsluttet sig NATO's inspektionsregime – dvs. fra NATO-landene og fra NATO-ansøgerlandene – altså en slags selvjustits. Derimod drejer det sig ikke om skibe fra f.eks. Rusland, hvilket er en klog beslutning. Endelig kan skibene forsvare sig imod eventuelle angreb fra Forbundsrepublikken Jugoslavien.

Minelæggeren skal bruges til at samle de bomber op, som NATO's fly har smidt i Adriaterhavet.

Et andet mindretal inden for mindretallet (Dansk Folkepartis medlem af udvalget) kan ikke tilslutte sig forslaget, fordi mindretallet finder det vigtigt, at man afhjælper den katastrofale situation i Kosovo med *fredelige* midler. Vi får ikke fred og hjælper ikke flygtningene i området ved hjælp af bombninger. Tværtimod.

Det fortsatte engagement på det vestlige Balkan med danske krigsstyrker, herunder nu også krigsskibe, medvirker blot til at fortsætte død og ødelæggelse og bidrager ikke til at opnå den fred, der er nødvendig for, at vi også kan hjælpe de mennesker, der er i nød.

Det er nu fjerde gang på relativ kort tid, at Folketinget tager stilling til danske styrkebidrag til krigen på det vestlige Balkan. Hver gang er den sikre konsekvens set fra Dansk Folkepartis synspunkt, at vi eskalerer krigen, og det er ikke, hvad der er brug for. Samtidig lægger indsatsen beslag på flere og flere økonomiske og mandskabsmæssige ressourcer – til ingen verdens nytte.

Næste gang man kommer med ønske om flere danske krigsstyrker, er det sikkert i tusindvis af danske soldater, som skal deltage i en landkrig, der utvivlsomt vil betyde, at der kommer danske soldater hjem i ligposer.

Mindretallet finder i øvrigt regeringens forslag om at sende tre danske krigsskibe til det vestlige Balkan meget uigennemtanke. Hvis en sådan olieembargo skal have nogen virkning, skal det selvfølgelig inkludere inspektion også for ek-

sempel af russiske skibe, der er blandt de største eksportører af olie til Forbundsrepublikken Jugoslavien, men det vil man ikke gøre, og derfor vil en sådan embargo være absolut uden virkning.

Dermed vil der ske nøjagtig det samme som under olieblokaden i forbindelse med Bosnienkrigen. En olieblokade, som også var virkningsløs.

Ruslands udenrigsminister, Igor Ivanov, har meddelt, at Rusland under alle omstændigheder vil fortsætte eksporten af olie til Forbundsrepublikken Jugoslavien, så længe der ikke foreligger FN-sikkerhedsrådsbeslutninger, der forbyder dette. Der henvises til den som bilag 4 til betænkningen optrykte artikel »Oliesanktioner vil teste enhed« fra Berlingske Tidende den 26. april 1999.

Regeringen har i forbindelse med udvalgsarbejdet efter Dansk Folkepartis opfattelse ikke givet fyldestgørende oplysninger. Alt for mange udvalgsspørgsmål er blevet staccatobesvaret uden en ordentlig forklaring på, hvorfor regeringen ønsker olieembargoen; vel vidende, at de fleste er enige om, at en sådan ikke vil virke efter hensigten.

Eksempelvis er besvarelserne af Forsvarsudvalgets spørgsmål 8 og 32 uden angivelse af en årsag til, hvorfor man ikke – hvis man virkelig ønskede at lægge Forbundsrepublikken Jugoslavien under pres – gennemførte olieembargoen for lang tid siden og inden to måneders intensive bombardementer.

Det samme gælder besvarelserne af spørgsmål 6 og 31, hvor man ikke svarer på, hvilke lande der er omfattet af embargoen, hvilke der deltager i inspektionsregimet, og hvilke lande der indtil nu har tilkendegivet at ville deltage i aktionen.

I besvarelserne af spørgsmål 17 og 33 svarer regeringen ikke præcist på, hvad »væsentlige« justeringer i det danske bidrag er, og derfor ikke på, i hvilke tilfælde Det Udenrigspolitiske Nævn og Folketinget ikke vil blive underrettet og spurgt til råds i forbindelse med ændringer i styrken.

Regeringen har heller ikke fyldestgørende besvaret spørgsmål 15 og 35 og svaret på, hvilke andre fartøjer der deltager i aktionen, herunder hvilke ubåde der deltager, og hvad deres opgave er.

Dette er utilfredsstillende for lovkvaliteten i Folketingets arbejde, når man samtidig betænker